

T. Alkotmánybíróság !

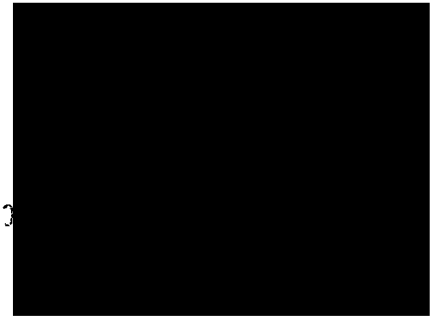
Budapest

alkotmányjogi panasza

Ay Zoltán Jánosné

[REDACTED]
felperesnek,

Képv.:

a Pest Megyei Kormányhivatal
1052 Bp. Városház utva 7. szám alatti
I. rendű és

[REDACTED] **Zrt.**
[REDACTED] szám alatt II. rendű
alperesek elleni eljárásban

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/2815-0/2015
Érkezett:	2015 SZEPT 02.
Példány:	4
Melléklet:	2x2 + 3x2 _{db}
Kezelőiroda:	R1

a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság
Kfv. III. 37.055/2015/6. számú ítélete
ellen.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Ay Zoltán Jánosné [redacted] meghatalmazott jogi képviselőm, dr. [redacted] útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.III.37.055/2015/6. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jogomat, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogomat, továbbá sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésben rögzített jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság követelményét.

Kérem továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy – a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 359/C. § (2) bekezdésre hivatkozással – hívja fel az első fokon eljáró bíróságot az alkotmányjogi panaszban támadott határozat végrehajtásának felfüggesztésre.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő.

I.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdés értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A Kúria Kfv.III.37.055/2015/6. számú ítéletét 2015. június 15. napján kézbesítették jogi képviselőm részére, tehát az alkotmányjogi panasz előterjesztésére a törvényi határidőn belül került sor.

II.

Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

A támadott ítélet – és az általa hatályában fenntartott elsőfokú ítélet – álláspontom szerint sérti az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jogomat és a tulajdonhoz való jogomat.

Egyebekben hivatkozni kívánok arra, hogy az általam támadott Kúriai határozat sérti a jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság követelményét.

III.

Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. § alapján terjesztem elő, amely szerint alaptörvény-ellenes

bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az egyedi ügyben érintett személy vagyok, tekintettel arra, hogy jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítélet olyan ügyben született, amelyben felperes voltam. Ennélfogva alapjogsérelmem személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségem folytán következett be. A perben a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetemet jogerősen elutasította, ezen ítéletet a Kúria az általam támadott határozatával hatályában fenntartotta. A támadott ítélet az ügy érdekében hozott döntés.

A tulajdonomat képező [REDACTED] hrsz.-ú [REDACTED] szántó, rét művelési ágú ingatlan egy részét érintette a MAV Rákosrendező-Esztergom vasútvonal építése Esztergom rekonstrukciója Szentendrei úti híd (kiz) – Piliscsaba (bez) pályaszakasz építése. A [REDACTED] Zrt. kérelemére a Pest Megyei Kormányhivatala a PEB/040/1859-1/2013. számú, 2013. július 4. napján kelt határozatával az ingatlanom 4025 m²-es részét, 2.943.120,- forint kártalanítás fejében kisajátította.

A Pest Megyei Kormányhivatal fent megjelölt határozata ellen keresetet terjesztettem elő a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságra (az ügyem száma: 9.K.20.194//2013.), melyben kértem a kártalanítás felemelését, valamint a visszamaradó terület kisajátítását, figyelemmel arra, hogy a megmaradt ingatlanom megközelítését szolgáló út csak tervezés alatt állt, vagyis a telek megközelíthetősége nem volt biztosított.

A per során, 2014. április 15. napján kelt beadványomban kértem – Pp. 149. § (2) bekezdésre tekintettel –, hogy a bíróság rendelje el a 9.K.28.193/2013., 9.K.28.194/2013. valamint a 9.K.28.200/2013. számú ügyek egyesítését. Mivel a három peres eljárásban a tényállás hasonló, a peres felek képviselőinek személye azonos, így az egyesítést mind pergazdaságossági, mind költséghatékonysági szempontok is indokolták. (Egyesítési iránti kérelem a 9.K.28.200/2013. számú ügyben is előterjesztésre került.) A bíróság elutasította a fent megjelölt perek egyesítésére vonatkozó kérelmet.

Az ügyben a bíróság a 2014. április 17. napján 10 óra 30 percre, valamint a 2014. október 2. napjára 9 óra 30 percre kitűzött tárgyalásokat nem tartotta meg. Ezzel szemben 2014. április 17-én, valamint 2014. október 2-án 8.30-kor tartott tárgyalást a 9.K.28.200/2013. számú ügyben. A peremet tehát a 9.K.28.193/2013., 9.K.20.200/2013. számú ügyekkel – egyesítés nélkül – jogszabályellenesen tárgyalta „együttesen”. Ügyemben tehát nem tartott tárgyalást a bíróság, de a 9.K.28.200/2013. számú peres eljárásban készült jegyzőkönyvhöz hasonló tartalmú jegyzőkönyveket kaptam, az én ügyemre vonatkozó fejrésszel.

Az elsőfokú bíróság keresetemet elutasította, mely ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálat iránti kérelmemben kértem, hogy a Kúria a 9.K.28.194/2013/39. számú ítéletet helyezze hatályon kívül, az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására és újabb határozat meghozatalára. A felülvizsgálati kérelmemben egyebek mellett hivatkoztam a Pp. 5. § (1) bekezdésben foglaltakra, mely szerint a bíróság – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a felek közötti jogvitát nyilvános tárgyaláson bírálja el. Az ügyek együttes tárgyalásra kizárólag a Pp. 149. § szerinti egyesítés elrendelése esetén van mód.

A Kúria Kfv.III.37.055/2015/6. számú ítéletével hatályában fenntartotta a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.28.194/2013/39. számú ítéletét. Indokolásul kifejtette, hogy bár az ügyek egyesítésére valóban nem került sor, így az elsőfokú bíróság helytelenül nevezte a megtartott tárgyalást együttes tárgyalásnak, azonban az általa alkalmazott azon a megoldást, hogy egy időpontra több ügyben tűzött ki tárgyalást, jogszabályi tiltó rendelkezések hiányában kifogásolni nem lehet. A Kúria álláspontja szerint ez okozhat az egyes ügyek elintézésnél hibákat is, az én peres eljárásomban azonban e megoldásból fakadó hiba nem terhelte az elsőfokú bíróság ítéletét.

Észrevételezni szeretném, hogy Kúria iratellenesen állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság „egy időpontra több ügyben tűzött ki tárgyalást”, tekintettel arra, hogy a három ügyben különböző időpontokra idézte a felek az elsőfokú bíróság.

Itt kívánom megjegyezni, hogy hozzám hasonlóan a 9.K.20.193/2013. és a 9.K.20.200/2013. számú peres eljárások felperesei hozzám hasonlóan, az én felülvizsgálati kérelemmel egyező tartalmú rendkívüli jogorvoslat iránti kérelmet terjesztettek elő. A Kúria Kfv.II.37.056/2015/5. számú határozatával a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.20.200/2013/39. számú ítéletét, valamint Kfv.II.37.047/2015/5. számú határozatával a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.20.193/2013/39. számú ítéletét a hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A határozatok indokolásából kitűnik, hogy a Kúria álláspontja szerint a perek egyesítésének hiányában a különböző felek közötti perek együttes tárgyalására nincs jogszabály adta lehetőség, erre nem ad alapot a felek esetleges hozzájárulása, vagy a tényállások hasonlósága sem. A bíróságnak kötelessége minden egyes ügyben külön-külön tárgyalni, bizonyítást lefolytatni, határozatot hozni. Az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést követett el, így a két ügy felpereseinek a Pp. 5. § (1) bekezdésnek megsértésére alapított felülvizsgálati kérelmét alaposnak találta.

Az Abtv. 29. § alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontom szerint alkotmányjogi panaszom mindkét követelményeknek megfelel az alábbiak szerint.

IV.

1. Álláspontom szerint a fent vázolt folyamat eredményeként sérült a tulajdonhoz való jogom, mivel az Alaptörvény XIII. cikkének (2) bekezdésével ellentétesen a tulajdonom kisajátítására nem kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett került. Ennek oka az volt, hogy a kártalanítás összege olyan alacsony volt, hogy azt nem lehet teljesnek tekinteni, így tehát a konjunktív feltételek egyikének nem teljesülése folytán a kisajátítás módja sérti a hivatkozott tulajdonhoz való jogomat. Ezt kívántam keresetem révén a bíróság előtt bizonyítani, és erre vonatkozóan bizonyítási indítványokat kívántam volna előterjeszteni jogi képviselőm által, tárgyalás hiányában azonban erre nem volt lehetőségem.

2. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. Főszabály szerint tehát a bíróságnak tárgyalást kell tartania az adott ügyben, annak

érdekében, hogy azt egyedileg elbírálja. A Pp. 149.§-a lehetőséget ad a bíróságnak az előtte folyamatban lévő peres eljárások egyesítésére és ezáltal együttes tárgyalására. E döntést követően tehát a több ügyből egy ügy keletkezik, amelyet a bíróság egy eljárásban, együttes tárgyaláson, egy bizonyítási eljárásban és egységes érdemi határozattal bírál el.

Ennek hiányában valamely ügy tárgyalása során fogalmilag nem kerülhet egy másik ügy tárgyalására, mivel ilyen esetben a Pp. által a tisztességes eljárás biztosítása érdekében rögzített garanciák tiszteletben tartására csak az adott eljárásban való félként kerülhet sor. Így konkrétan az én esetemben jogi képviselőmet 2014. április 17. napján 10 óra 30 percre, valamint 2014. október 2. napján 9 óra 30 percre idézte a bíróság a 9.K.28.194/2013. számú ügyben, ezzel szemben ügyemet a 2014. április 17. napján, valamint 2014. október 2. napján 8 óra 30 perckor 9.K.20.200/2013. számú ügyben „tárgyalta”. Álláspontom szerint tehát ügyemben nem is annyira a tárgyalás tisztességessége hiányzik, hanem maga a tárgyalás megtartása.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a bíróság nem tartotta indokoltnak a fenti három ügy egyesítését, tehát erre semmiféle jogi lehetősége nem volt. Az elsőfokú bíróság valamilyen okból mégis úgy vélte, hogy felesleges a három külön ügyben három külön tárgyalást tartani. Itt szeretnék utalni arra, hogy attól, hogy a három ügy tényállása hasonló és a felek azonos jogi képviselővel járnak el, ez nem jelenti azt, hogy a bizonyítási indítványok is azonosak lesznek (ez egyébként az esetleges egyesítés esetén sem evidens). Eltérnek a kisajátított telkek, esetleges más értékűek, adott esetben a közigazgatási határozatokban is lehet eltérés. Emellett a felperesek céljai, követelései és egyéb álláspontjai is eltérhetnek.

Úgy vélem tehát, hogy azáltal, hogy a bíróság ügyemben egyáltalán nem tartott tárgyalást, hanem azt egy másik kereset tárgyalása során bírálta el, súlyos és lényeges eljárási szabálysértést követett el, vagyis a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történt. Az így született határozatot a Kúria esetemben hatályában fenntartotta, ellentétben a másik két ügygel, ezáltal teret engedve az alaptörvény-ellenes bírói magatartásnak.

3. Ügyemben sérült továbbá az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdésében rögzített jogállamiság elve, egyrészt a fentieknek megfelelően, amennyiben a tisztességes eljárás is annak egyik részjogosítványa.

A jogállamiság elvéből emellett levezethető a következő jogbiztonság elve, amelynek megsértését jelenti az az explicit formában a Kúria döntésében megjelenő jogi érvelés, amely szerint „jogszabályi tiltó rendelkezés hiányában kifogásolni nem lehet” az elsőfokú bíróság általam kifogásolt magatartását. A quae lex non prohibet, debent permissa videri („amit a törvény nem tilt, az megengedett”) elv ugyanis csak a magánjogi jogalanyok egymás közötti jogviszonyaiban érvényesül, a közhatalmat gyakorló bíróságnak viszont a polgári eljárás során a polgári perrendtartás szabályait kell követnie, és az semmiképpen sem minősül magánjogi jogalanynak, hanem ezzel közjogi jogviszonyban áll a felekkel. Így a fentiekkel ellentétben eljárása során szigorúan a jogszabály adta keretek között mozoghat, különös figyelemmel arra, hogy a jelen esetben még csak értelmezést igénylő joghézag sem áll fenn. Itt hangsúlyozni kell, hogy az ügyek egyesítésére egyébként van jogi lehetőség, a felperes kérelmétől függetlenül is, de ezzel a bíróság nem kívánt élni, tehát értelmezhetetlen a Kúria törekvése, hogy a létező jogi lehetőség ki nem használásának problémáját egy másik, contra legem jogi megoldás kreálásával kívánja áthidalni.

Ugyanebben a körben szeretnék rámutatni arra, hogy a Kúria másik tanácsa a fent megjelölt két másik ügyben lefolytatott felülvizsgálati eljárásban az ismertetett elsőfokú bírósági magatartást olyan súlyos eljárási szabálysértésnek minősítette, amely minden tovább indok nélkül

megalapozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezést és az új eljárásra utasítását. Álláspontom szerint ezek a szignifikáns eltérések önmagukban sérti jogbiztonság követelményét: meglehetősen visszás és paradox, hogy az elsőfokú bíróság nem látta indokoltnak az ügyek egyesítését (ami egyébként pergazdaságossági és költségtakarékossági okokból indokolt lett volna), mégis „együttesen” tárgyalta ezeket az ügyeket, a saját maga feladata megkönnyítése érdekében, majd ezt követően a háromszor lerótt felülvizsgálati illeték „ellenében” a Kúria két különböző tanácsa egy mérlegelést nem igénylő eljárásjogi kérdésben homlokegyenest ellentmondó határozatokat hozott. Ez egyébként a Kúria egységes ítélkezési gyakorlat biztosítására irányuló funkciójával is ellentétes.

A sztrikt jogi érvelésen túl szeretném felhívni a figyelmet arra is, hogy a fent ismertetett visszásságok – az egyedi jogsérelem okozásán túl – alkalmasak a bíróságba és ezáltal a jogállamba vetett hit és bizalom alapvető megrendítésére.

V.

A jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. október 9. napján kelt ítélete ellen fellebbezésnek helye nem volt. Rendkívüli jogorvoslati kérelmem folytán született meg a jelen alkotmányjogi panasszal támadott Kúriai felülvizsgálati határozat, mellyel szemben már további felülvizsgálatnak nincs helye.

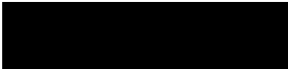
VI.

Az ügyben már történt felülvizsgálati eljárás, így ilyen eljárás nincsen folyamatban. Perújítást nem kezdeményeztem. Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fent leírtakra is figyelemmel szándékomban áll jogegységi eljárást kezdeményezni a Kúria elnökénél.

Ha az Alkotmánybíróság panaszomnak helyt ad, az ítéletet megsemmisítő döntésével reparálja az alapjogsérelmemet, és helyreállítja az alapjogok által garantált alkotmányos jogállapotot.

Budapest, 2015. augusztus 12.

Ay Zoltán Jánosné panaszos képviselőjében

 ügyvéd

Mellékletek:

- meghatalmazás
- támadott határozat
- jognyilatkozat személyes adatokra vonatkozóan
- Kfv.II.37.047/2015/5., Kfv.II.37.056/2015/5. számú határozatok